

man gå over til kun at afholde én konference af normalt omfang – og det er en uges varighed imod de sædvanlige to – og i stedet for vil man så afholde en specialkonference hvert år i New York om efteråret med vigtige temaer for den kommende FN-generalforsamling på dagsordenen.

Meningen er, at en sådan parlamentarisk dimension skal bringe et demokratisk islæt ind i debatten om de vigtigste emner, som debatteres på FN's Generalforsamling.

Der er ingen tvivl om, at FN-systemet har indset, at parlamentarikerne kan være til god hjælp, når det gælder finansieringen af FN, og ikke mindst når det gælder opfølgningen af de vedtagne resolutioner og konventioner i FN.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg er i den glædelige situation, at jeg kan glæde mig over meget stor enighed i Folketinget om de hovedretningslinjer, som var indeholdt i min besvarelse. Jeg vil dog gerne sige til hr. Melchior, at jeg nok skal bære rosen med værdighed og uden at blive staldkåd af den grund.

Men jeg glæder mig oprigtigt over enigheden. Vi har fra Udenrigsministeriets side og fra min side gjort os umage med at udforme en ret udførlig besvarelse af forespørgslen, fordi FN-anliggenderne er så vigtige for dansk udenrigspolitik.

Lad mig understrege, at enigheden her i salen og i den danske befolkning i det hele taget er uhyre vigtig i det daglige arbejde med FN-problemerne. Det giver et sikkert ståsted. Jeg vil føje til, at enigheden, som vi oplever den, også er et udtryk for, at det folkelige oplysningsarbejde, der gøres for at oplyse om FN, altså faktisk har politisk virkning på holdningerne i de politiske partier.

Jeg tror også, at den særlige ordning, som Danmark har med at sende medlemmer af dette Folketing til FN's Generalforsamling hvert år, bidrager hertil, derved skaber man en betydelig viden om FN-forhold her i salen.

Et stort problem for FN her og nu og i de kommende år er det økonomiske problem. Det er helt nødvendigt, at der sker en afvikling af de restancer, som der er. Jeg må her føje til, at den amerikanske administration og den amerikanske regering jo arbejder meget stærkt for at overbevise Kongressen om, at afviklingen af USA's restancer er helt nødvendig. Den nye amerikanske udenrigsminister, der har en fortid som FN-ambassadør, har gjort det meget klart,

at hun for sin del agter at slå for, at USA som en selvfølge skal afvikle sine restancer.

Der er derudover en diskussion om nye indtægter; den har også spillet en vis rolle her i dag. Og nye indtægter for FN ville jo være ønskelige, men det har hidtil vist sig vanskeligt at enes om nogle modeller. Der er to betingelser, der skal opfyldes, for at nye indtægtskilder kan sættes i værk, nemlig for det første, at de virker rimelige på alle medlemslandene – det er i sig selv et højt krav – og for det andet at de også kan vedtages. Endnu har vi ikke set modeller for nye indtægtskilder, som opfylder begge betingelser på én gang, men arbejdet for at styrke FN's finansielle grundlag bør fortsættes med betydelig styrke.

Jeg vil godt benytte lejligheden til at give nogle få centrale oplysninger om omkostningerne ved FN og FN's virksomhed.

Selve hovedbudgettet for FN – dvs. for nøglefunktionerne, hovedkvarteret i New York, Geneve, Nairobi, Wien og fem regionale kommissioner – er på 1,3 mia. dollars om året. Det er da selvfølgelig et stort beløb, men så er det altså heller ikke større, når man sammenligner med, at det svarer til 4 pct. af årsbudgettet for New York City. Så vel er 1,3 mia. dollars mange penge, men i sammenligning med sådanne andre tal er det jo forholdsvis begrænset.

USA's bidrag til FN's kernevirkosomhed er på 320 mio. dollars, også et stort beløb, men så er det jo altså heller ikke større, når man sammenholder det med, at det amerikanske militærbudget udgør 250 mia. dollars. I forhold dertil er 320 mio. dollars jo et beskedent tal.

FN's hovedkvarter har 4.800 ansatte. Også det er et stort tal, men i sammenligning med andre administrationer er det jo alligevel også til at håndtere.

Jeg har villet nævne disse tal for at sige, at de beløb, der stilles til rådighed for at forsøge præventivt at løse nogle af problemerne her i verden, jo altså ikke er afskrækkende og slet ikke i sammenligning med, hvad militære budgetter koster verden. Selv om de på det seneste er under reduktion, er de jo stadig væk store byrder på verdensøkonomien. Det er der ikke tale om her.

Hr. Søndergaard gjorde den bemærkning, at efterhånden var markedsøkonomi jo anerkendt overalt og den sådan var grundlaget. Ja, det må hr. Søren Søndergaard registrere, sådan er det. Efter kommunismens sammenbrud er der ikke længere to ideologier på dette punkt, og bortset